

Kristijan Muck

Testament

Meso v globokem snu besedo sliši,
skoz prizmo iz dreves na sinjem prtu
žari krvav obraz, odmev v hiši
razrušene svetlobe išče žrtev.

Nekdo, ki on, obenem drugi, lom je,
v kamnih izklesanih vera gloje,
četverni stik odpre se v brezdomje,
skoz belo stavbo hodi sam in troje.

Ujet v krog, se vzpenja proti vrhu,
goltanec božji žge ga z duri, moli
za vstop med angele v razpadlem srhu,

predaja črvom se v svoji volji
neznano bitje pod nebeško prho,
atomov simfonija v duši goli.

Atomov simfonija v duši goli,
spletena v venec aminokislinski,
lobanja tempelj zatemnjen z idoli,
telo je cesta, zvezde človek zimski.

Izginja vase, a se v gnoju vrača
od truda mavričen, ovešen z žulji,
meduza in gorila, seme, kača,
drugačen, nosi sebe in svet v culi.

Krohot, veselja sad, polzi v membrane,
plamteče igle vrtajo po niši,
iščoč jeklena jedra, klice izbrane,

ki z njimi teši glad sam sebe, piši,
kje si, skoz celico svetloba kane,
terase v nebu odzven so vedno tišji.

Terase v nebu odzven so vedno tišji,
ko vlak stebre srcá podira v mraku,
skoz strune niha oko, pogled vsevišnji,
ulito v hip, variacije oblakov.

Ugrizi teme, križ so beli tiri,
ki z njimi blodi mož skoz smer vagona,
nekje v pustinji vrat zavije zveri,
nekoč raztrga niz podob, madona.

Izstopi sam, v zraku hrum brneči,
obkroži zbor ga, Kajn in Abel, s koli
udarja takt krvi pradavni sreči,

kričita Adam, Eva, daj, zakolji
koščeni prah v žetvi temnordeči
rojnih iz ozvezdij zdaj, nikoli.

Rojnih iz ozvezdij zdaj, nikoli,
za požrtijo, ki ni zanjo mere,
ne rešijo uroki ne simboli,
trzljaji žleze, nož je brez ovire.

Eksplozije neslišne, božji vzdih,
zginevajo v vesoljih, igra, trojnost,
za videz, red in rast naključij lihah,
bežečih krogel končnost in odbojnost.

V vrečah plastičnih gnijo spomini,
umori zapakirani, prežrti
s črnino, znoj trohni, v žilah mlini,

pepel, vrtinci saj v oglenih vrtilih,
prihodnost zeva, rigajo kamini,
kamniti zublji magme v gorah strti.

Kamniti zublji magme v gorah strti,
sprijete kepe izbruhov, skalni grozdi,
oklepajo se sten v živi črti,
sinjina hrza ujeta v krhkih vozlih.

Peruti belih orudela masa
leti preko valov, zvonkljajo brsti,
piščali morja so zenica časa,
zdrsijo v školjko, se zaprejo v krsti.

Kolena sol izgrebejo v strminah,
gruleča hrbtenica, kvas in ruša,
se udre skoz križ, svoboda surovina

ožge v prsih kruh, zatrobi suša,
odlomi rog usode, črna lina,
razlita večnost zgodbo preizkuša.

Razlita večnost zgodbo preizkuša,
ki zlo in dobro spaja v istem viru,
da orgle misli hlad so, žgoča puša,
lepota z zlatim rezom boj razmerij.

Kvadrat presukan odtiskuje kote,
zaustavljen osemkrat, srebrno zrklo,
zaprto v grad brez vrat, odprto v note,
kot kaplja zdrkne skoz planjavo scvrklo.

Zastave plapolajo, bridki spevi
na njih, ljubezen, up, nebeški krsti
prerivajo se v zvonovih, zevi,

peklenski veter žene nič predrti,
v glavi polž je, ki se izliže z dnevi,
spočetje ni začetek blage smrti.

Spočetje ni začetek blage smrti,
ker kdaj že sleherni je umoril mater,
v hipu, ko prostori vsi so odprti,
utrip noči je hkrati rojstva krater.

Očeta iz blodnjaka reši blaznost,
kot hči, ki biva onkraj, za kristali,
zločin razpade, osem strelav v prazno
je novi kozmos, razdejan s korali.

Čudak sem, lestev iz neba in zvokov
razuma kost me vodi, namiguša,
v dno oseb sedmerih, kjer razjokal

se v Matr, Krst bom in, zafušan,
akrostih na piščali bom polokal,
telo dopolni, k čemur hoče duša.

Telo dopolni, k čemur hoče duša,
da luč bila bi temni vir zenice,
puščica sanj, pekel nebo izkuša
s spektaklom tonov, ki premaga vice.

V boju s sabo grabiš vid svoj, brata,
ko z bdenjem lok napneš, si čas zavrgel
in nem, kot stvarnik sam, prestopil vrata
skoz nič v smisel, vero grobu iztrgal.

Uganka božja dere skozi žile,
besede melje, skrite v popku jazov,
rešetke odpira, da bi se cepile

vezi med mano in njim, da bi dokazal,
kako je odvisen le od moje sile,
iz rebra gnetem vrč za dvoje obrazov.

Iz rebra gnetem vrč za dvoje obrazov,
imena, votla srž, blestijo v glini,
kot grom in blisk, ki sebe je oplazil,
razgaljen, skrnil se v prst kot svet edini.

Neštetokrat zadetek brez naboja
izvrta os svetlobe v črni strugi,
vejevje žarkov zlije v zrklo obstoja,
dvoboj se vase izteče, zmaga drugi.

Jezika ni, ki z njim bi se poljubljal,
a sega vame iz ran, in ni odmeva
v božjem trupu, množica se izgublja,

prežvečen loj, nabuhla v meni čreva,
kdaj me posrka oseba, žrelo zublja,
Lobanja v prhutanju jader zeva.

Lobanja v prhutanju jader zeva,
iskrijo gore se v ozadju srca,
oči izključvane s posnetki gneva,
ekrani drgetajo, bes je vkrcan.

Zapljuje od smrti proti rojstvu barka,
glasovi zvezani z verižjem genov,
kosti brneče orjejo, dva žarka,
vihar tali se v kopno, žlindro zvenov.

Ostanki skladbe in načrt umora,
na obzorju trup možganov z lirsko frazo
razgalja ledja, temni snop predora,

ki ziblje se pripet v večnem mrazu,
kot mora raztaljeni zvon je zora,
nikdar ne vem, s katerim bo izrazom.

Nikdar ne vem, s katerim bo izrazom,
ko izdahnem, orosilo se zrcalo,
spremenil svet se v brezčasno fazo,
položil jezik svoj na božje tnalno.

Kalup na pečlju, brhkost rajskih juter,
izvirni piš, pod listjem skriti satan,
model izsukan, vest gosti kompjuter,
da plazi dvojnik se skoz puh prešlatan.

Kot izstreljena v orbito breztežno,
peklenska soha grozo izžareva,
lebdiva s kriki angelov, da nežno,

brezgrešni Adam, ljubezniva Eva,
molčiva, sebi zvesta, nehvaležno
iskanje zvona ustavljeno, sameva.

Iskanje zvona ustavljeno, sameva
drevo razraslo, zgrizena podoba,
neznanski sad, kot sonce in luna seva,
obris obraza poln preko roba.

Izriban do vretenc vodnjak je s krivdo,
postave vlečejo se iz globine,
z vrvjo udarja hči očeta, zлил bo
svoj srd v vedro sin, skoz mater rine.

Objemi kot nihče me, umorjeni,
razpusti misli, razcefraj se v gazo,
ki pije kri v jami neizrečeni,

dokler telo se ne izčrpa v vražo,
da Kajn in Abel ljubita se v meni,
celote izris, povezan s srčno razo.

Celote izris povezan s srčno razo,
od skal navzgor prši, se vije reka
in zliva se v nebo z vzboklim plazom,
s prameni zlatimi se dan izteka.

Zavest o umrljivosti, milina,
od onkraj skozi drevje, kaplje, bitja,
svetlijo videnja v temini, klina
zaupanja žari v razlogih gnitja.

V noči oranžni ti bom rane izmila,
odšla s teboj na prod, da se zazreva
v bron temačni, plameneča krila,

daljavo, ki ta svet in naju odeva,
golota krhka, luč bo preminila,
a radost poje v krajih, kamor greva.

A radost poje v krajih, kamor greva,
ne zve nihče, le ko pogoltne sebe,
izbljuva drob zvenenja, ne okleva,
semena kamnov, iz smrti dolg izgrebe.

Vest, ki oživlja črke, sled umora,
prizore v opnah skrite, krščen judež,
le mrtva sem kaj več kot nora,
vstajenje žrtve, iz nič a božji čudež.

Poji votlina, kamnolom nebeški,
iztrgano ožilje, vanj zapiši,
da mota se iz vretena v muki težki

ljubezni moč, da v marmornih zatišjih
se premetava Bog, kot stok človeški,
meso v globokem snu besedo sliši.

*Meso v globokem snu besedo sliši,
Atomov simfonija v duši goli,
Terase v nebu odzven so vedno tišji,
Rojenih iz ozvezdij zdaj, nikoli.*

*Kamniti zublji magme v gorah strti,
Razlita večnost zgodbo preizkuša,
Spočetje ni začetek blage smrti,
Telo dopolni, k čemur hoče duša.*

*Iz rebra gnetem vrč za dvoje obrazov,
Lobanja v prhutanju jader zeva,
Nikdar ne vem, s katerim bo izrazom*

*Iskanje zvona ustavljeno, sameva
Celote izris, povezan s srčno razo,
A radost poje v krajih, kamor greva.*